

Sygn. akt I CSK 1282/22

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mariusz Łodko

w sprawie z powództwa M. J.
przeciwko Towarzystwu Ubezpieczeń spółce akcyjnej w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 października 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z dnia 16 kwietnia 2021 r., sygn. akt I ACa 1101/20,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od M. J. na rzecz Towarzystwa Ubezpieczeń S.A. z siedzibą w W. kwotę 2 700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód M. J. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 16 kwietnia 2021 r. Zaskarżonym wyrokiem Sąd drugiej instancji uwzględnił apelację pozwanego Towarzystwa Ubezpieczeń S.A. w W., wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z 15 lipca 2020 r. i oddalił częściowo powództwo o zasądzenie renty wyrównawczej i renty na zwiększone potrzeby. Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powoła się na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), wynikającą z naruszenia przez Sąd Apelacyjny przepisów prawa procesowego: art. 227 k.p.c., art. 232 k.p.c., art. 233 k.p.c., art. 286 k.p.c., art. 278 k.p.c., art. 378 § 1

k.p.c. art. 382 k.p.c., przez nierozpoznanie wszystkich zgromadzonych dowodów, przyjęcie prymatu sprawozdaniu z czynności detektywistycznych na dowodami z opinii biegłych oraz nieskorzystanie z uzupełniających opinii biegłych. Powołując się na taką przyczynę kasacyjną, skarżący powołał się również na naruszenie prawa materialnego art. 444 § 2 w zw. z art. 361 § 1 k.c. przy ustalaniu wysokości szkody.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Instytucja tzw. przedsądu służy selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu, w ramach którego, Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie występują przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania (zob. postanowienie SN z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18).

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie z uwagi na kwalifikowany charakter naruszenia przepisów prawa. Zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* dla każdego prawnika, który bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe (zob. postanowienie SN z 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15). Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom (zob. postanowienia SN: z 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00; z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, i z 10 kwietnia 2018 r. I CSK 730/17). Przy czym, o ile dla

uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. postanowienie SN z 28 stycznia 2022 r., I CSK 947/22).

Argumentacja skarżącego zawarta w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie przekonuje, że Sąd Apelacyjny naruszył prawo materialne i procesowe w sposób, który przekłada się na konieczność uchylecia lub zmiany zaskarżonego orzeczenia. Skarżący nie wykazał, że zastosowanie powołanych w zarzutach kasacyjnych przepisów prawa, których naruszenie miałyby wskazywać na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, było oczywiście błędne lub doprowadziło to tego, że zaskarżony wyrok jest oczywiście nieprawidłowy.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej sprowadza się do powtórzenia podstaw kasacyjnych oraz skróconej, zmodyfikowanej wersji ich uzasadnienia. Motywując przyczynę kasacyjną skarżący powinien zawrzeć odpowiedni wywód prawny i wyjaśnić, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi i przedstawić odpowiednie argumenty. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest polemiką z motywami rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji, odzwierciedlającym własne stanowisko skarżącego w sprawie. Nie zawiera natomiast argumentów świadczących o naruszeniu prawa w postaci na tyle rażącej, że przesądzają one oczywistej zasadności skargi.

Wbrew stawianym zarzutom, analiza uzasadnienia Sądu drugiej instancji nie wskazuje na przyjęcie prymatu dowodu z dokumentu prywatnego w postaci sprawozdania z czynności detektywistycznych nad dowodami z opinii biegłych. Dokonana przez Sąd Apelacyjny ocena materiału dowodowego, w tym dowodów z opinii biegłych, pozwalała na ustalenie, że powód wymagał codziennej opieki w wymiarze dwóch godzin. W ramach tej oceny uwzględnił również przedstawione sprawozdanie detektywistyczne i wyciągnął na jego podstawie odpowiednie wnioski. W szczególności, że mimo wynikających z tego sprawozdania negatywnych dla powoda skutków, skarżący tego dokumentu nie tylko nie zakwestionował, ale też nie podjął dalszej inicjatywy dowodowej celem wykazania

prawdziwości podnoszonych twierdzeń o istotnych dla rozstrzygnięcia okolicznościach faktycznych. Podkreślić należy też, że opinia biegłego podlega ocenie sądu stosownie do reguł określonych w art. 233 § 1 k.p.c. W ramach tej oceny sąd ustosunkowuje się do mocy przekonywującej rozumowania biegłego i logicznej poprawności wyciągniętych przez niego wniosków (zob. wyrok SN z 21 marca 2019 r., II CSK 62/18) oraz na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego. Ponadto ta sfera uprawnień jurysdykcyjnych sądu nie może być przedmiotem zarzutów kasacyjnych, gdyż w myśl art. 398³ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów, a zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy jest w postępowaniu kasacyjnym związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Z powyższych względów, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie znajdując również okoliczności, które w ramach przedsądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie w art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c. oraz § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 r. poz. 265 ze zm.).

[as]